

ฝูงคนที่รวมตัวกัน อยู่บริเวณย่านธุรกิจของชาวต่างชาติ
แน่นขนัดเสียยิ่งกว่าบริเวณใต้ที่คัชชาร์ทและเอลมินาเคยผ่านมาเสียอีก ตรงแยก
ถนนที่ว่าหน้าหนาแล้ว ลึกเข้าไปด้านในซึ่งหนาไปด้วยร้านค้าทั้งสองด้านตลอด
เส้นทางกลับยิ่งสาหัสกว่า พื้นที่ถนนกว้างประมาณสี่เมตร แออัดด้วยคนร่วมพัน
เบียดเสียดยัดเยียดกันอยู่

บิสซท์สี่ตำสนิทขลิบด้วยเส้นทองวาววามเยื้องชนชั้นสูงของคัชชาร์ท ที่เรียก
สายตาสนอกสนใจให้แวะเวียนมาโฉบมองซ้ำแล้วซ้ำเล่ายามแรกเดิน แต่เมื่อลงมา
คลุกฝุ่นอยู่ท่ามกลางขบวนประท้วงแค่อึดใจใหญ่ สี่ตำซ้ำก็เือนกระโถดินและ
คราบน้ำฝน จนกลายเป็นสีตุ่นๆ มอซอกสิ้นไปกับกาลาโบายที่ล้อมรอบอย่างไม่ผิดแผก
หนึ่งเป็นด้วยฝุ่นทรายที่คละคลุ้งขึ้นมาจากการเหยียบย่ำของฝูงชนจับยึดใฝ่ผ้า
เหนียวแน่น ยกที่จะสลัดพ้น และอีกหนึ่งเป็นด้วยเจตนาของเจ้าตัวเองที่พยายาม
แฝงตัวให้กลมกลืนกับสภาพแวดล้อมมากที่สุด เพื่อไม่ให้ใครสังเกตเห็น

ชายหนุ่มพยายามอย่างเต็มที่ที่จะประคองร่างของตัวเองและหญิงสาวที่อยู่
ในอ้อมแขน ลัดเลาะไปตามช่องว่างเล็กช่องว่างน้อยที่พอจะมองเห็น หลายครั้ง
ที่ทั้งสองคนถูกชนล้มจนเกือบจะกลิ้งลงไปกองคลุกกับฝุ่นอยู่บนพื้นถนน และ

หลายครั้งที่เอลมินาถูกกระแทกหลุดจากการจับยึด ไหลไปตามคลื่นมนุษย์ แต่คนที่อาสาเป็นเกราะคุ้มภัยก็ทำตัวเหมือนปรากฏการณ์มันคง ยืนหยัดหนักแน่นแล้ว ความทรา้งเล็กๆ ที่สิ้นทากกลับมาสู่อ้อมกอดอบอุ่นได้ทุกครั้ง

นอกจากอากาศรอบตัวจะร้อนจัดเพราะการรวมตัวกันของกลุ่มคนแล้ว ลมหายใจแต่ละเฮือกที่สูดเข้าปอดก็อวลด้วยกลิ่นเหงื่อไคลคละคลุ้งชวนคลื่นเหียน ซ้ำยังปนกับเม็ดทรายละเอียดยิบที่ซอกซอนผ่านเข้าไปในช่องจมูก โพรงอก จนเนื้อเยื่อเริ่ม ๆ พวกนั้นแห้งผากและสากระคายไปหมด

ถ้าพึ่งแต่ตัวเองคงจะไม่กระไรนักหนา แต่คนที่ซุกตัวอยู่ในอ้อมแขนของเขาคอนั้นนะสิที่น่าห่วงกว่า ลมหายใจขาดเป็นห้วง ๆ ยามสัมผัสกับแผ่นอกของเขา บ่งบอกชัดเจนว่า อาการของเอลมินาไม่สู้จะดีสักเท่าไรนัก

“ยังพอจะทนไหวไหม” คัชซาร์ก็ม่น้ำลางถามเสียงเบา และคำตอบของหญิงสาวที่พอจะมองเห็นได้จากด้านบนคือ การที่เส้นผมสีน้ำตาลขยับน้อยๆ เป็นเชิงผงกรับ

หากยังไม่ทันจะได้ขยับปากได้ถามอาการมากไปกว่านี้ คนที่เดินตามมาด้านหลังก็ส่งศอกกระแทกหลังแรงๆ เป็นการเตือนให้เขยิบตัวไปข้างหน้าโดยเร็ว

ชายหนุ่มก็ดกรามแน่น สกัตอารมณ์ที่เริ่มจะปะทุตามอุณหภูมิภายนอกให้ลดต่ำลง นับหนึ่งถึงสิบในใจ ก่อนจะพยักหน้ารับการเตือนนั้น แล้วตระกองร่างบอบบางของเอลมินาไปตามทิศทางที่ขบวนประห้วงประสงค์ ส่วนสองตาก็พยายามกวาดหาเส้นทางที่จะหลุดพ้นไปจากฝูงชนเหล่านี้ให้ได้

ตรอกเล็กๆ ที่ร่างผู้คนแหวกผ่านเข้ามาในคลองจักขุอย่างรวดเร็วจน และคัชซาร์ก็ไม่ปล่อยให้โอกาสทองนั้นหลุดลอยไป เขาค่อยๆ เปลี่ยนทิศทางในการเคลื่อนตัวไปทางด้านข้างซ้ายๆ

อีกแค่อึดใจเดียว แล้วก็ย้อนกลับไปทางเก่าอีกเมตรเดียวเท่านั้น ชายหนุ่มอุทานอย่างลึกลับ

หากแต่มันเป็นชั่วอึดใจที่ยาวนาน เป็นหนึ่งเมตรที่ไม่มีวันคว่ำถึง...

เมื่อกระแสมวลชนเปลี่ยนทิศ ทุกคนหันเหจุดหมายของการเคลื่อนไหว เป็นอีกสถานที่หนึ่ง ตรอกเล็กๆ ที่หมายตาจึงถูกผลักไสให้ห่างออกไปเรื่อยๆ

และแม้จะพยายามเคลื่อนตัวฝ่ากระแสคลื่นมหาชนอันเชี่ยวกรากนี้เพื่อสวนออกไป ในทิศทางอื่นสักเท่าไร แต่เมื่อถึงที่สุดแล้ว ก็เกินกว่าที่กำลังคนเพียงคนเดียว จะต้านทานไหว ชายหนุ่มจึงจำต้องปล่อยให้ตัวเองเลื่อนไหลไปตามแรงผลัก และดันที่หนุนเนื่องต่อกันเรื่อยๆ และทำได้แค่ปรายตามองสิ่งที่อยู่แค่เอื้อม แต่ไม่มีวันเอื้อมถึงอย่างแสนเสียดาย

หลังจากนั้นก็เหมือนกับว่าทั้งเขาและเอลมินาตกอยู่ที่ท่ามกลางทะเลคลื่นมโหฬาร ถูกจับโยนไปซ้ายที ขวาที หรือไปด้านหน้า ตามแต่กระแสคลื่นจะพัดพาไป

รอบด้านแวดล้อมไปด้วยผู้คนโบหน้ากร้านกรียม ดวงหน้าทุกข์ระทม ดวงตาระด้างขุ่นมัวเพราะความแค้นเคือง

รอบตัวมีแต่เสียงสาปแช่งคำทอสรหาชอาณาจักรดั่งขรม

เพลิงร้ายแห่งความเกลียดชัง อาฆาตแค้น ที่สั่งสมมานานเป็นเวลาหลายชั่วอายุคน การถูกเอารัดเอาเปรียบ การกดขี่ข่มเหง ที่ถูกกระทำจากรุ่นพ่อสู่รุ่นลูก จากลูกสู่หลาน ต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ เป็นวงจรอุบาทว์ที่ไม่มีวันจบสิ้น ทั้งหมดทั้งมวลล้วนถูกส่งจากดวงใจ สู่ดวงตา แปรเปลี่ยนเป็นดวงไฟร้อนแรงเริงโรจน์ในมือแต่ละมือ

ความกระหึ่มกระหือรือที่จะตอบโต้สหาชอาณาจักรอย่างสาสม ถูกเสียงร้องเรียกผ่านคำว่า 'ญิฮาด' ดังก้องกังวานประสานเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

และท้ายที่สุด ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นมันก็เหมือนกับฝันร้าย ระหว่างแสงเพลิง...ผู้คน...ควันไฟ...เสียงหัวเราะอย่างสาแก่ใจ...ภาพของสิ่งปรักหักพังที่เกิดขึ้นจากน้ำมือของชบวนประท้วง...ทั้งหมดเลื่อนมาซ้อนทับกันอย่างน่าหวาดกลัว

ไม่รู้ว่าจะอะไรเกิดขึ้นก่อนกัน ระหว่างการข้างปาก่อนหินและท่อนไม้เข้าใส่ร้านค้า หรือว่าคบเพลิงที่ถูกโยนเข้าใส่ จนเกิดเป็นไฟกองมหึมาลุกโชติช่วง เปล่งสีจัดจ้านตัดกับฟ้าสีด้าที่บะหมื่น

ในเวลาอันสั้น สถานที่แห่งนี้คล้ายถูกพายุแห่งความบ้าคลั่งพัดทำลายทุกสิ่งทุกอย่างในอาณาบริเวณจนไม่เหลือชิ้นดี

อาคารที่ครึ่งหนึ่งเคยมีสภาพเป็นร้านค้า ภัตตาคาร โรงภาพยนตร์ ถูกทุบทำลาย เศษกระจกเกลื่อนกลาดเต็มท้องถนน โรงแรมเซปเพิร์ดอันเป็น

สัญลักษณ์ของอังกฤษยืนตระหง่านท่ามกลางฉากหลังของความพินาศ ทั่วบริเวณ
ระอุร้อนด้วยเปลวเพลิงแรงโรจน์จากกองไฟขนาดยักษ์ที่ใช้อาคารย่านธุรกิจแห่งนี้
เป็นเชื้อเพลิง ปล่อยควันสีเทาลอยคลุ้งอบอวล

นอกจากคำว่าฉิบหายแล้ว ในเวลานี้ยังมีคำว่านาร์^๑ ดังสนั่นอีกหนึ่งคำ เรียก
เร่งเร้าให้แต่ละคนช่วยกันโยนเชื้อไฟไหม้เข้าไปใส่ร้านค้าของชาวต่างชาติ เพื่อก่อกอง
กุนท์เช่นสังเวद्यแต่ความอยุติธรรมที่ได้รับมาตลอดชั่วชีวิต

เปลวเพลิงที่ถูกจุดขึ้นในวันนี้มีแต่จะโหมแรงขึ้น แผ่กระจายออกไปใน
วงกว้างมากยิ่งขึ้น จากจุดเล็กขยายไปสู่จุดใหญ่ และนับวันมันก็จะค่อยๆ ลาม
เป็นเชื้อร้าย แทรกแซงลงไปในทุกดวงใจที่เกี่ยวข้อง ทุกดวงตาที่เฝ้ามอง

ผู้คนจะเริ่มคุ้นเคยกับการใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา ซาชินกับสิ่งที่
เกิดขึ้น จนถึงขั้นเอาปรากฏการณ์นั้นมาปรับใช้เป็นบรรทัดฐาน แล้วทวีความ
รุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

จากความเคียดแค้นชิงชังของการถูกกดขี่ ความไม่เท่าเทียม ความแร้นแค้น
หรือความยากจน สาเหตุของมันจะแปรเปลี่ยน การตอบโต้จะกลายเป็นเพราะ
เหตุผลทางการเมือง

ความรุนแรงที่ไม่มีศาสนาหรือสัญชาตินี้จึงกลายเป็นความเจ็บปวดที่ยืดเยื้อ
เป็นไฟที่ไม่มียันดับลงได้ไม่ว่าจะใช้น้ำสักเท่าใด เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นระลอกแล้ว-
ระลอกเล่าไม่มีวันสิ้นสุด

ปัญหาจึงไม่ได้อยู่ที่ใครเป็นผู้ก่อไฟหรือใครเป็นผู้ดับไฟ เพราะคำตอบ
เพียงด้านเดียวต่อสิ่งที่เกิดขึ้นอาจจะยังเป็นการสุ่มไฟให้ลุกลาม

ความรุนแรงก่อให้เกิดความรุนแรงยิ่งขึ้น

คำตอบของมันคือการมองอย่างรอบด้าน วิเคราะห์หาทางแก้ปัญหา มิใช่
หาต้นตอของปัญหา และรินรดน้ำใจระหว่งกันเพื่อประสานรอยร้าวที่เกิดขึ้นให้
เบาบางลง

ปัญหาของอียิปต์ในวันนี้จึงไม่ได้อยู่ที่การถูกกดขี่ข่มเหงจากสหราชอาณาจักร

^๑ไฟ

ดั่งที่กองกำลังอิสระพยายามชักจูง ปัญหาของอียิปต์อยู่ที่ไม่มีผู้มีอำนาจรับผิดชอบคนใด อุกฤษฏินเข้าไปคลุกคลีเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างจริงจัง และพยายามสานสัมพันธ์ระหว่างคนในประเทศของตนกับชาวต่างชาติด้วยความบริสุทธิ์ใจ

ถ้าไม่ใช่เพื่อประโยชน์ส่วนตนแล้วไซ้ไร ไม่มีทางที่ผู้ใดในคณะรัฐมนตรีเหล่านั้นจะกระดิกตัวทำงาน

ช่วงเวลาแห่งความสับสนอลหม่านวิกฤติการณ์เอง ที่เปิดโอกาสให้เอลมินาได้เงยหน้าขึ้นมาจากอ้อมอกของชายหนุ่ม แล้วกวาดสายตามองสิ่งที่เกิดขึ้นรอบๆ ตัวด้วยความพรึ่นพรีง จนกระทั่งสายตาของเธอไปพบเจอกับภาพหนึ่งเข้า

“พี่คัชซาร์!” หญิงสาวกรีดเสียงร้องเรียกชายหนุ่มเสียงหลง เขย่าแขนของคนที่อยู่ใกล้ๆ ซึ่มีมือสั้นร้วไปที่มุมหนึ่งของอาคาร แล้วก็ร้องให้สอออกมาดังๆ

ตาของเขาไล่ไปตามมือเรียวๆ นั้นทันที และเมื่อตามองเห็น สมองรับรู้คัชซาร์ก็กตศึระของหญิงสาวแนบกับบอกตัวเองแน่น ใช้มือค่อยๆ ลูบศึระที่ปกคลุมด้วยผมสีน้ำตาลทองแผ่วเบา และพรว่ำลอบเสียงอ่อนโยนข้างหู

ที่ด้านหน้าของเทิร์ฟคลับอันเป็นที่ตั้งสโมสรของชาวต่างชาติ ซึ่งอยู่ตำแหน่งที่ไกลที่สุดจากกองเพลิง สุดถนน มีชาวต่างชาติจำนวนแกัถึงสิบคนเร่งรุดออกมาจากที่กำบังด้านหลัง ซึ่งจุดประสงค์คงเพื่อที่จะป้องกันสโมสรแห่งนี้จากเปลวไฟ

ฝูงชนที่บ้าคลั่งกรูเข้าหาชาวต่างชาติทั้งกลุ่มไม่ผิดจากหมาในไล่ต้อนกระต่ายเสียงหัวร่ออย่างสาแกัใจของผู้ล่า ดังประสานกับเสียงครวญครางโหยหวนร้องขอความเมตตาที่ไม่มีวันมาถึงของเหยื่ออย่างน่าอนาถใจ

และยังเสียงร้องดังมากเท่าไร ก็อนหินและทอนไม้ที่อยู่ในมือก็ถูกประเดประดังเข้าสู่ผู้เคราะห์ร้ายทั้งหมดอย่างไร้ความปราณีมากขึ้นเท่านั้น และเมื่อชาวต่างชาติเหล่านั้นสิ้นสติเพราะทนพิษบาดแผลไม่ไหว กลุ่มคนที่รุ่มล่อมอยู่ก็จับรว่างอ่อนปวกเปียกเหล่านั้นชูขึ้นมาเหนือศึระ

ชายหนุ่มเบือนหน้าหนีไปอีกทางหนึ่งทันที เมื่อเห็นโลหิตสีแดงไหลรินออกมาจากบริเวณหัวไหล่และต้นขาที่ห้อยร่อแรง

ถึงแม้ตาจะไม่เห็น แต่ใจของเขาก็รับรู้ชะตากรรมของเหยื่อเหล่านั้นได้จาก

โสตประสาทที่รับฟัง มันเริ่มด้วยเสียงกรีดร้องอย่างเจ็บปวดแสนสาหัส โหยหวนยาวนานเกือบสิบนาที คลอไปกับเสียงลากยาวของการฉีกวัตถุบางอย่าง ร่วมกับเสียงดังตึบหนักแน่นในตอนท้ายสุด

หลังจากนั้นก็เป็เสียงฉี่ๆ และกลิ่นเหม็นเขียวของเนื้อสดที่ติดไฟคละคลุ้ง พร้อมกับเสียงครวญคราง หัวใจร้องอย่างทุกข์ทรมานสาหัสสากรรจ์สะท้อนสะท้อนไปทั่วบริเวณ

หากเสียงร่ำไห้ที่น่าปริเวหนานั้นก็ดังอยู่ไม่นาน เพราะมันถูกกลบทับด้วยเสียงขับขานเพลงชาติที่ตั้งกึกก้อง จากต้นเสียงผู้หนึ่งซึ่งส่งเสียงร้องนำขึ้นมาในวาระแรก

...วอลลา ซาฆาน ยะ ซิลลาฮี...โอ ยุคสมัย อาวุธของข้า
และผู้ซุ่มนุ่ที่เหลือกิ่งส่งเสียงร้องรับประสานกระหึ่ม
...อิซตาค์ติ ลัก ฟิ คิฟายี...ข้าจะครอบครองเจ้าได้นานเท่าไร
...อิซตาค วิ ควัล อะนะ ซายี...ตอบสนอง ตื่นตัว และเตรียมพร้อม
...ยา ฮาร์บ วอลลา ซาฆาน...สำหรับการประจัญบานอย่างหาญกล้า^๒

คัชซาร์รัตร่างบอบบางในอ้อมแขนแนบแน่น ใช้มือที่สั่นระริกตัวดิบสัทท์ของตนเองคลุมรอบตัวเอลมินาข้าอีกรอบหนึ่ง ลดกฤตะของตนลงมาพันรอบศีรษะที่มีผมสีน้ำตาลทองอย่างรวดเร็วก่อนจะคาดทับด้วยอะกาลเส้นใหญ่แน่นหนา

นึกขบใจโชคชะตาเหลือเกิน ที่ไม่มีใครในขบวนประท้วงนั้นมองเห็นหญิงสาวเชื้อสายตะวันตกที่หลบซ่อนอยู่คนนี้

ท่ามกลางเพลงชาติที่ตั้งสะท้อนสะท้อน ท่ามกลางขบวนประท้วงที่เริ่มจะยุติความบ้าคลั่งลง ร่ามร่ามที่ถูกละทิ้งเล่นตลกร้ายให้ต้องมาพันพันด้วย

^๒เพลง *Walla Zaman Ya Selahy* แต่เดิมเป็นเพลงของอุมมะ คาลูม ที่ร้องในช่วงวิกฤตการณ์คลองสุเอซ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๖ และถูกนำมาใช้เป็นเพลงชาติอียิปต์ในช่วงปี ค.ศ. ๑๙๖๐-๑๙๗๙ แทนเพลงชาติเพลงเก่าที่ชื่อว่า *Es Salaam el gamhoury el masry* ที่ใช้มาตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๙-๑๙๖๐ แต่ด้วยเหตุผลที่เพลง *Es Salaam el gamhoury el masry* เป็นเพลงบรรเลง ผู้เขียนจึงตัดแปลงนำเพลง *Walla Zaman Ya Selahy* มาใช้ในนิยายแทนเพลงชาติที่ใช้จริงในช่วงเวลาดังกล่าว เนื้อเพลงท่อนที่ร้อง เป็นเนื้อเพลงท่อนแรกที่ว่า *Walla Zaman Ya Silahi, Ishtaqi Lak Fi Kifahi, Intaq We Qul Ana Sahi, Ya Harb Walla Zaman.* และมีการถอดความเป็นภาษาอังกฤษดังนี้ *O! For Ages! my weapon! How I long to clutch thee! Respond, awake and alert, for valiant combat.*

เส้นด้ายแห่งพรหมลิขิตที่ยุ่งเหยิง ก็ค่อยๆ ซอกซอนผ่านช่องว่างระหว่างผู้คน เล็ดลอดออกไปยังตรอกเล็กๆ ที่หมายตาเอาไว้ เพื่อมุ่งหน้าไปสู่ศฤงคารของมุซัยกีการอสที่อยู่อีกด้านหนึ่งของถนนอย่างเชื่องช้า

หิ้งซากปรักของสิ่งก่อสร้างและความคลุ้มคลั่งของผู้คน ที่ได้รับการจารึกไว้บนหน้าหนึ่งของประวัติศาสตร์อันโศกเลือดไว้เบื้องหลัง

วันเสาร์ที่ ๒๖ มกราคม ค.ศ. ๑๙๕๒ วันเสาร์ทมิฬแห่งเพลิงผลาญ

วันแห่งการเริ่มต้นและวันแห่งการนับถอยหลังของเหตุการณ์นักร้อยนับพันที่พลิกผันหน้าประวัติศาสตร์ราชอาณาจักรอียิปต์

วันที่ยาวนาน... หากยังไม่ยุติลง

“เอลมินา!” เจ้าชายกิกการอสที่ประทับอยู่บนพระเก้าอี้ตัวใหญ่กลางห้องรับแขก ทรงหลุดพระโอษฐ์เรียกชื่อธิดาสาวเสียงดังด้วยความตกพระทัย พระเนตรที่ทอดมองร่างชะมุกชะมอมสองร่างซึ่งเดินเคียงกันนั้น มีทั้งความกลางแคลงใจและประหลาดใจปะปนอยู่อย่างเด่นชัด

“หมายความว่าอย่างไร เอลมินา ทำไมลูกถึงกลับมาที่บ้านในเวลานี้” สุรเสียงรับสั่งถามร้อนรน และเมื่อลุกขึ้นจากพระเก้าอี้แล้วเสด็จเข้าไปในระยะใกล้กว่าเดิม ก็ถึงกับผงะพระวรกายห่างออกมาราวกับทอดพระเนตรเห็นภูิน...

“คัชซาร์” รับสั่งแผ่วเบาคล้ายเสียงคราง

“พระเจ้าค่ะ เกล้าฯนำท่านหญิงเอลมินามาส่ง” ไบหน้าคมสันของคนที่เพิ่งถูกขานชื่อค่อมลงน้อยๆ ชายหนุ่มผายมือไปยังหญิงสาวที่ยืนเคียงข้างแล้วกล่าวเป็นเชิงออกตัวว่า

“เครื่องแต่งกายของท่านหญิงเอลมินาอาจจะแปลกตาไปบ้างพระเจ้าค่ะ เนื่องจากเกล้าฯจำเป็นต้องแปลงโฉมท่านหญิงเล็กน้อย ตอนที่ฝ่าขบวนประห้วงเข้ามาที่นี่”

“ขบวนประห้วงอะไร” เจ้าชายกิกการอสตรัสถามเสียงหนัก ขมวดพระขนงมุ่นขณะทอดพระเนตรมายังแขกที่ไม่ได้รับเชิญด้วยความไม่สบอารมณ์นัก

“ขบวนประห้วงต่อต้านสหราชอาณาจักรพระเจ้าค่ะ” คัชซาร์กราบทูลเสียง

ราบเรียบ เขาเหลือบตาขึ้นมองพระพักตร์บึ้งตึงของท่านรัฐมนตรีกลาโหม แล้วถอนหายใจแรงๆ

“เกล้าฯคาดไม่ถึงเลยว่า ความเรื่องนี้จะไม่ทราบถึงฝ่าพระบาท...ที่ไม่ทรงทราบคือขบวนประท้วงอะไร หรือว่าเหตุใดขบวนประท้วงจึงลุกลามมายังบริเวณนี้กันแน่พระเจ้าค่ะ”

“คัชซาร์!” ผู้สูงวัยอุทานเสียงดัง ฟาดพระหัตถ์กับโต๊ะไม้ด้านข้างแรงๆ ความดังของเสียงรวมกับอาการปฏิกิริยาของผู้เป็นพ่อ ทำให้คนที่เป็นลูกถึงกับหน้าเสียวยับตัวห่างจากพระวรกายสูงใหญ่โดยอัตโนมัติ

“เธอพูดอย่างนี้หมายความว่าอย่างไร” สุรเสียงที่รับสั่งถามเย็นเยียบ ตัดกับพระเนตรที่แฉกร้อนดังมีเปลวไฟพวยพุ่ง ซึ่งบัดนี้จับจ้องอยู่ที่ใบหน้าคร่ำครมของคู่สนทนาเขม็ง

“เกล้าฯถามดังที่ถามพระเจ้าค่ะ หากได้มีความนัยอื่นไม่ เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องร้ายแรงที่ทางกลาโหมน่าจะนำมาแจ้งให้ฝ่าพระบาททราบแล้ว พอมีรับสั่งถามเกล้าฯก็สงสัยแทนว่า เหตุใดขบวนประท้วงจึงมุ่งหน้ามาแถบนี้ทั้งที่ห่างไกลจากย่านชาวต่างชาติพอสมควร ซึ่งหากทรงมีความหมายอื่นใดในพระทัยนอกจากนี้เกรงว่าอาจจะต้องประทานชี้แจงให้คนโง่เขลาอย่างเกล้าฯเข้าใจแล้ว” ชายหนุ่มตอบกลับด้วยใบหน้ายิ้มละไม ซ่อนความพึงพอใจและความสะใจ ยามที่เห็นสีพระพักตร์ของเจ้าชายกิจการอสเปลี่ยนเป็นสีแดง เขียว แล้วก็ขาว เอาไว้ได้ท่าทางสงบนิ่ง

พระเนตรคมกริบราวกับเหยี่ยวของท่านรัฐมนตรีกลาโหมตวัดมองอาคันตุกะหนุ่มซ้ำอีกครั้งอย่างหมายมาด คำถามยอกย้อนกินนัยที่ไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็มีแต่เสียเปรียบแบบนี้ ถอดแบบมาจากพ่อผู้โง่โง้งของมันไม่มีผิดเพี้ยน

ทรงมองเจ้าหนุ่มนี้ผิดไปจริงๆ นี้กว่าจะเหลาะแหละไม่เป็นไล่เป็นพายุแบบองค์ฟารุค ที่ไหนได้ กลับเป็นคนคมในฝักอย่างน่ากลัว

“อย่างนี้คงจะเลี้ยงเอาไว้ไม่ได้อีกแล้ว...ก่อนที่มันจะกลายเป็นหนามแหลมทิ่มแทงพระทัยมากไปกว่านี้ คงจะต้องเรียกนัสเซอร์มา บอกให้หาคนจัดการเก็บคัชซาร์เสียที

ถ้าจะโทษที่ต้องอายุสั้นก็คงต้องโทษตัวเองละนะ คัชซาร์ ข้าหาที่เจ้าเหมือน พ่อมากเกินไป

“ลุงก็เข้าใจอย่างนั้นละ นึกว่าเธอมองลุงในแง่ร้ายเสียอีก แต่พอฟังคำชี้แจง แล้วก็โล่งใจ” เจ้าชายกการอสทรงเคลื่อนไหวกิริยากระด้างนั้นด้วยเสียงสรวลดังๆ เปลี่ยนพระพักตร์เป็นยิ้มแย้มแล้วกวักพระหัตถ์เรียกสายโลหิตของพระองค์เข้ามา ใกล้

“เอลมินา” ท่านรัฐมนตรีกลาโหมเรียกบุตรสาวเสียงอ่อน กวักพระหัตถ์เรียกข้า หากปฏิกริยาตอบรับจากหญิงสาวคือ การที่ร่างแบบบางถอยกรูดกลับไป แอบอยู่ด้านหลังร่างสูงของคนทีอาสาเป็นเกราะคนเดิมเสียมิดชิด

“อย่ากวักคัชซาร์อีกเลยนะ เอลมินา ให้พี่เขาได้กลับไปพักเถอะ” ผู้เป็น พ่อกล่อมเสียงนุ่มนวลอย่างอดทน สะกดกลิ่นอารมณ์หงุดหงิดในท่าทีของธิดา เอาไว้อย่างเต็มความสามารถ

“เอมี...เอมี...เอมีจะไปกับพี่คัชซาร์ค่ะ” เอลมินาตอบเสียงสั้น ยึดบิสทท์ของชายหนุ่มเอาไว้อย่างแน่นหนา แม้จะกลัวผู้เป็นบิดาจับใจ แต่เมื่อเห็นสีพระพักตร์ ได้ยินพระดำรัสต่างๆ แล้ว เธอแน่ใจเหลือเกินว่าหากต้องพรากจากชายหนุ่มวันนี้แล้ว โอกาสที่จะได้พบกันอีกคงเป็นแค่ความฝันเท่านั้น และฝันนั้นอาจจะเป็น ฝันร้าย...พ่อของเธออาจจะลงมือทำอะไรก็ได้ เพื่อจัดการกับคนที่ขวางหูขวางตา ท่าน!

“เอลมินา ไม่เอาหน้า” เจ้าชายกการอสตรัสปนเสียงสรวลแปร่งๆ เคঁหน้ารอยแย้มสรวลผิดเผื่อนพระพักตร์มอบให้ชายหนุ่ม

“น้องเขาโยเยไปหน่อยนะ คัชซาร์ คงจะตกใจเรื่องขบวนประท้วง แล้วก็ เห็นเธอเป็นที่พึ่งพิง ก็เลยเกาะเฉไฉไม่ยอมปล่อยสักที ส่งน้องมาที่นี่เถอะ แล้วเธอ จะได้กลับไปพักอย่างไรละ”

ไม่ทันที่คนกลางจะได้เอ่ยปากพูด หญิงสาวที่ซ่อนตัวอยู่ด้านหลังก็ร้องเสียงแหลมสวนคำพูดของผู้เป็นพ่อขึ้นมาทันที

“ไม่เอานะคะพี่คัชซาร์ เอมีไม่อยู่กับท่านพ่อแล้ว ให้เอมีตามไปที่บ้าน พี่คัชซาร์เถอะนะคะ นะคะ”

ความปวดเคียรเวียนเกล้าแล่นขึ้นสมองของคัชซาร์เป็นรีวๆ เขามองคนสองคนที่เล่นเอาเถิดเจ้าล่อกันด้วยกิริยาน่าขัน แต่หัวเราะไม่ออกด้วยความอ่อนใจ ผู้เป็นพ่อพยายามกล่อมให้ลูกสาวกลับบ้าน ส่วนลูกสาวตัวดีที่ว่านอนสอนง่ายมาโดยตลอด บอกจะมาส่งที่บ้านก็ยินยอมตามมา อุตุสำหรับุกขบวนประห้วงฝาดงเพลิงมาถึงบ้าน แต่พอมายู่ต่อหน้าพ่อ ดันบอกว่าจะตามเขากลับไปเสียนี้ โธ่เอ๊ย...ถ้าบอกมาตั้งแต่แรก เขาก็ไม่ต้องลำบากลำบากหอบหิ้วมาส่ง ดีไม่ดีปานนี้อาจจะไปปรือที่อเล็กซานเดรียหรือกลับไปหานามอร์ได้แล้ว

“คงจะต้องแล้วแต่ตัวของท่านหญิงเอลมินากระมังพระเจ้าค่ะ ถ้าอยากจะทำตามเกล้าๆกลับไป เกล้าก็จะดูแลให้เป็นอย่างดีพระเจ้าค่ะ”

“เอลมินา” ท่านรัฐมนตรีกลาโหมตรัสเรียกเสียงหัวนอยอย่างเหลืออด ทรงพระดำเนินเข้าไปใกล้ชายหนุ่ม แล้วยื่นพระหัตถ์ไปคว้าแขนข้างหนึ่งของผู้เป็นลูกเอาไว้

“เลิกอแงได้แล้ว เอลมินา นี่ลูกจะกวนใจคัชซาร์เขาถึงไหนกัน ลูกเป็นผู้ใหญ่แล้วนะ อย่าพูดจาเหลวไหลหรือทำเรื่องน่าขายหน้าอย่างนี้อีก ปล่อยมือแล้วตามพ่อกลับบ้านเข้าห้อง” ถ้อยบริภาษรุนแรงยิ่ง หากพระกำลังที่ดั่งรังแกบางๆ นั้นกลับรุนแรงยิ่งกว่า แต่ถึงกระนั้นแขนเล็กๆ ที่ดูเหมือนกับดักกำลังกว่าเป็นหลายเท่าของเอลมินากลับไม่ยอมแพ้ หญิงสาวทั้งย้อยทั้งจุดกระชากเอาบิสซัทซ์ของคัชซาร์มาไว้เต็มกำมือ และแนบนอนว่าร่างสูงๆ ของเจ้าของเสื้อก็ยอมเป็นหลักค้ำที่ดียิ่ง

ดังนั้นมันจึงเท่ากับว่าเจ้าชายกิจการอสังกำลังประลองแรงดั่งอยู่กับคนสองคน จะทรงออกแรงเต็มพระกำลังก็กลัวว่าเสื้อของชายหนุ่มจะขาด ครั้นจะยอมแพ้ให้บุตรสาวกลับไปกับเจ้าหนุ่มที่กำลังจะสิ้นชื่อคนนี้ก็คงจะเป็นไปไม่ได้

สามคนจึงยื้อกันอยู่อย่างนี้ และคงจะดำรงภาวะน่าระอัครระอ่วนใจเช่นนี้ต่อไปอีกนาน หากไม่มีบุคคลที่สี่ ห้า หก และเจ็ด อย่างทำเข้ามาในห้องโถงแห่งนี้เสียก่อน

“กำลังเล่นอะไรกันอยู่หรือพระเจ้าค่ะ มูเซย์กิจการอส ทำทางนำสนุกเหลือเกิน” พันเอก นัสเซอร์ส่งเสียงถามด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้ม

“นัสเซอร์” เจ้าชายกิจการอสตรัสเรียกเสียงขึ้น สีพระพักตร์เคร่งเครียดแปรเปลี่ยนเป็นยินดียิ่งเห็นได้ชัด แยมพระสรवलประทานให้แก่อาคันตุกะที่เพิ่งย่างเท้าเข้ามาในห้องทั้งสี่คน ระเบียบไปยังนายพลเฒ่าที่ก้าวตามติดเข้ามาเป็นคนสุดท้าย

“นายพลนาทิกิป ท่านก็มากับนัสเซอร์ด้วยหรือนี่” ท่านรัฐมนตรีกลาโหมทรงทักทายเสียงดัง เลิกพระชนมมองแขกผู้มาเยือนทั้งหมดอย่างประหลาดพระทัยแกมยินดี

ความแปลกใจที่ได้เห็นผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งสองในเวลาที่ไม่สมควร ยังไม่เทียบเท่ากับความยินดีที่ได้เห็นทางออกของปัญหาทางตรงเบื้องพระพักตร์ราวกับปาฏิหาริย์

“ลมอะไรพัดพาท่านมาหาเราถึงคฤหาสน์ในเวลาเช่นนี้เล่า” ผู้ยิงศตรัสหยอกเอินกลัวเสียงสรवल ทรงราพระหัตถ์จากบุตรสาวที่ขึ้นตัวหนีราวกับลูกแมวต้อลง แล้วก็ทรงเบนพระพักตร์ไปยังผู้ติดตามอีกสองคนที่ยังสงบปากสงบคำอยู่ข้างประตูห้อง

“แล้วอีกสองคนที่เจ้าพามาด้วยละ ใครกัน”

“นายหนึ่งคือทหารสื่อสารพระเจ้าค่ะ อีกนายหนึ่ง...” พันเอก นัสเซอร์ตอบด้วยเสียงไม่เบาหนัก ชายตาไปยังนายทหารต่างชาติร่างอ้วนที่ยืนพิทักษ์ประตู แล้วมองเมินผ่านพระเนตรคมของเจ้าชายกิจการอสที่ตัวดมองไปยังหนุ่มสาวสองคนซึ่งเลื่อนตัวหนีจนแทบจะฝังตัวกับกำแพงห้องอย่างซบซัน

ดวงตาของคนเป็นพ่อส่งสัญญาณแจ้งว่า ไม่อยากให้ลูกสาวรับรู้แผนการและทางที่ต่ออย่าให้เจ้าหนุ่มที่ตัวติดเป็นตังเมกับหญิงสาวคนนั้นรู้เรื่องใดๆ เป็นการดีที่สุด

หากคนที่มุ่นใจเหลือล้นอย่างพันเอก นัสเซอร์กลับหัวเราะเบาๆ แล้วโต้ตอบการปรามนั้นด้วยการเพิ่มความดังของเสียงตัวเองให้ยิ่งหนักขึ้น ด้วยประสงค์จะให้สองคนที่ยืนสุดมุมห้องตรงนั้นได้ยินถนัดหู

“คือพันตรี อัลเฟรด กิลเบิร์ต ผู้บังคับการกองพลน้อย นายทหารแห่งสหราชอาณาจักร ที่ท่านเลขาอนุการทูตชั้นตรีวิลเลียม โอลด์นีย์ มอบให้กองกำลังอิสระเป็นผู้บังคับบัญชาพระเจ้าค่ะ” ผู้พินหนุ่มต่อความเสียงดังฟังชัด

ก็จะเป็นไรไปเล่า...การจะให้หนุ่มสาวสองคนนั้นรับรู้ข้อมูลอะไรเล็กๆ น้อยๆ
ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไรเลย

...เพราะถึงอย่างไร คนตายก็ไม่มีความรอดอะไรออกมาได้อยู่แล้ว...

“นัสนเซอร์” เจ้าชายกิจการอสตรัสเรียกเสียงหนัก ทอดพระเนตรมองนาย
ทหารที่ทำหน้าที่เป็นมันสมองของกองกำลังอิสระอย่างไม่พอพระทัยนัก เกือบจะ
หลุดพระโอษฐ์ตรัสบริภาษคนปากเบาคนนี้ออกมาแรงๆ เลยแล้ว หากไม่ได้ยินเสียง
เรียกของนายพลนาวิกขึ้นมาก่อน

“เกล้าฯมีเรื่องจะกราบทูลพระเจ้าค่ะ...” ประโยคนำขึ้นต้นมาแค่นั้นแล้วสะดุด
นายพลเผ่าซงักวากาที่จะตามมาเอาไว้ในลำคอ อีกอึกอึ้งอยู่นานเป็นเวลาหลาย
นาที แล้วก็เหลือบตามองคนที่ยืนเคียงข้างเพื่อขอความช่วยเหลือ

“เป็นหน้าที่ของผมดีกว่ารับท่านนายพล” พันเอก นัสนเซอร์บอกกับอีกฝ่าย
ด้วยน้ำเสียงนึ่มนวล เขายื่นมือเข้าไปรับเรื่องร้อนๆ ที่นายพลนาวิกส่งให้ แล้วก็
ประสานสายตากับสายพระเนตรงูงกรุ่นกริ้วของท่านรัฐมนตรีกลาโหมหนึ่งๆ ก่อน
จะแจ้งข่าวร้ายในรูปของประโยคบอกเล่าธรรมดาด้วยน้ำเสียงเรียบเรียบว่า

“องค์ฟารุคเสด็จกลับพระตำหนักมอตาซาเมื่อบายนี้เองพระเจ้าค่ะ สาย
ของเราแจ้งว่ามีผู้นำเสด็จองค์ฟารุคสองท่าน หนึ่งในนั้นคือท่านหญิงเอลมินา และ
คาดว่าอีกคนหนึ่งคนคงจะเป็นสหายชายท่านนั้นของท่านหญิง” ตรงคำว่าสหายชาย
ท่านนั้น ดวงตาคมของผู้พันหนุ่มก็ปรายไปมองร่างสูงที่ยืนเคียงข้างท่านหญิง
เอลมินาอยู่ตรงมุมห้องอย่างรู้ทัน

วูบหนึ่งหากสายตาของตนไม่ผิดพลาด นัสนเซอร์คิดว่าเขาเห็นรอยยิ้มหยัน
ปนเยาะปราคฏยอยู่บนริมฝีปากบางของชายหนุ่มหน้าตาคมสันที่ดูคึดตาอย่างน่า
ประหลาดผู้นั้น แต่มันก็วูบวายหายไปอย่างรวดเร็วพอกๆ กับหยดน้ำกลางทะเลทราย
ไบหน้าคร้ามแดดถูกแทนที่ด้วยความเมินเฉยที่ยากจะหยั่งถึงในเวลาชั่วกะพริบตา

“ไม่จริง” ท่านรัฐมนตรีกลาโหมทรงอุทานลั่น ชวนพระวรกายลงกับ
พระเก้าอี้ตัวที่อยู่ใกล้ที่สุด พระพักตร์เผือดขาวราวแผ่นกระดาษ โบกพระหัตถ์
ที่ยังสั่นระรัวไปมา

“เป็นไปไม่ได้”

“แต่มันเป็นไปแล้วพระเจ้าค่ะ” นายทหารหนุ่มยืนยันเสียงแข็ง เขาสืบท้าเข้าไปใกล้พระวรกายสูงของเจ้าชายกิการอส แล้วย้ำด้วยน้ำเสียงหนักแน่นกรอกพระกรรณทั้งสองข้าง

“ความแตกแล้วพระเจ้าค่ะ ฝ่าพระบาท”

“ฉันไม่เชื่อ!” จู่ๆ ผู้ที่ทรุดตัวอยู่กับเก้าอี้ก็แผดเสียงตะโกน กวาดมือบิดคนที่ยืนเสนอหน้าคนนั้นออกห่างโดยแรง ผุดลุกขึ้นจากที่นั่งแล้วกระโจนเข้าหาหญิงสาวคนเดียวในห้องที่ยืนเงยบังหน้าซิดตาเซียว ทำท่าคล้ายกับเป็นหุ่นตั้งแต่แรกเห็นผู้มาเยือนแล้ว

“บอกพ่อมาสิเอลมินาว่ามันไม่จริง” เจ้าชายกิการอสทรงตะคอกเสียงดัง กึกก้อง พระหัตถ์ทั้งสองข้างขยุ้มบ่าบางของเอลมินาเอาไว้แน่น พร้อมกับขยับแขนเขย่าวางนั้นแรงๆ อย่างไม่ปราณี รุนแรงหนักหน่วงปานจะให้ร่างระงมหนักหักพบบลกับอุ้งพระหัตถ์

“บอกพ่อมาสิว่ามันไม่จริง”

ริมฝีปากบางเผยอนิดๆ ขมุกขมิบคล้ายกับจะส่งเสียงอะไรสักอย่างออกมา แต่มันก็แผ่วเบาเกินกว่าที่จะสามารถสื่อสาร

“บอกพ่อมาสิว่ามันไม่จริง” เจ้าชายกิการอสตรัสถามประโยคเดิมซ้ำ ด้วยน้ำเสียงที่ไม่ได้ลดความกระด้างและความดั่งลงเลยแม้แต่น้อย พระหัตถ์แข็งแรงยังกระชับแน่นกับบ่าของบุตรสาว

...มันลำบากเหลือเกินที่จะพูดความจริงยากยิ่งสิ่งนั้นออกมา ในขณะที่หัวใจของเธอมีกำลังใจหลงเหลืออยู่แค่น้อยนิด...

“ลูก...ลูก...”

เอลมินาถอนหายใจ...นี่คือความพยายามอย่างสูงสุดแล้วของเธอที่จะรวบรวมเอาพลังใจซึ่งมีอยู่ร่อยหรอ ผลักดันให้ตัวเองกล้าเปล่งเสียงกระท่อนกระแทนเช่นนั้นออกมา

แม้จะเป็นแค่เสียงเบาหวิวที่แทรกผ่านเสียงเอ็ดตะโรเจียนคลุ้มคลั่งของผู้เป็นพ่อ ไม่ผิดไปจากสายลมระโยยท่ามกลางพายุทราย และแม้จะเป็นคำพูดสั้นๆ เพียงแค่สองคำ แต่นั่นก็มีอานุภาพมากพอที่จะยุติการอาละวาดของท่าน

รัฐมนตรีกลาโหมลงในทันที

ดวงตาสองคู่ของพ่อและลูกสบประสานนิ่งนาน และแม้ริมฝีปากบางของเอลมินาจะกลับมาเม้มปิดแน่น ไม่ปล่อยให้ถ้อยคำใดๆ ผ่านจากเรียวกากคู่นั้นอีกครั้ง แต่เธอก็มอบคำตอบทั้งหมดให้แก่คนเป็นพ่อแล้วด้วยกระแสสายตา

มันอาจเป็นเพียงชั่วอึดใจเดียวสำหรับผู้เฝ้ามอง แต่สำหรับเจ้าชายกิการอส... มันเห็นนานยืดยาวราวกับชั่วชีวิตของพระองค์

“บอกพ่อมาสิว่ามันไม่จริง” ผู้ยิ่งใหญ่ยศและศักดิ์ศรีสกระชิบถามเสียงแหบแห้งขยุ้มพระหัตถ์ทั้งสองแน่นและหนักขึ้น แต่ผู้ที่ถูกจับยึดกลับไม่รู้สึกรถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะความปวดร้าวที่สาหัสสากรรจ์กว่า มันแล่นตรงมาจากก้อนเนื้อกลางทรวงอก เข้าครอบครองเขตแดนของประสาทสัมผัสทุกส่วน จนทั้งร่างกายมันด้านมันชาหนีบหน่วงไปหมด

พระเนตรคมที่ฝ่ามัวเพราะละอองไอของความผิดหวัง เขม็งมองบุตรสาวด้วยความปรารถนาแรงกล้าครั้งสุดท้าย

...บอกพ่อมาทีเถอะ เอลมินา ว่ามันไม่จริง...

หญิงสาวส่ายหน้าช้าๆ เอื้ออ้อมมือข้างหนึ่งไปแตะที่พระพักตร์ของผู้เป็นบิดาอย่างอ่อนโยน เคঁนครอยยิ้มที่เปราะระเือนไปด้วยหยดน้ำตาพร่ำพรายมอบให้จากดวงใจ

“เราหยุดแค่นี้เถอะนะคะ ท่านพ่อ”

คำตอบจากบุตรสาว เลือดเนื้อเชื้อไขที่พระองค์เป็นผู้ให้กำเนิด

บุตรสาว ผู้ที่ทรงสนธิเสนาหาไม่แตกต่างจากดวงพระหทัย

...เรื่องทั้งหมดที่ผ่านพระกรรณ ล้วนแล้วแต่เป็นความจริงทั้งสิ้น...

สลัดพระพักตร์ไปมาช้าๆ

...ความฝัน สิ่งที่ทรงปรารถนา แค่อ้อม...

พระหัตถ์ที่จับยึดร่างแบบบางนั้นไว้ ร่วงหล่นลงมาอย่างไม่ทันรู้สึกพระองค์

...สิ่งที่ทรงไขว่คว้ามาตลอดพระชนมชีพ หลุดลอยไปเพราะจิตของพระองค์

เองกระนั้นหรือ...

เจ้าชายกิการอสหลับพระเนตรลงแล้วบอกกับองค์เองว่า สิ่งที่ได้ยินได้ฟัง

ในวันนี้ มันเป็นฝันร้ายชั่วคืนเท่านั้น เพียงลืมนพระเนตรขึ้นในเช้าวันใหม่ เรื่อง
เลวร้ายพวกนี้ก็ผ่านพ้นไป

ผ่านและผ่านไป...

“และแล้วเรื่องราวทั้งหมดก็ถูกเปิดเผยเสียที” นายทหารหนุ่มที่เป็นต้นตอของ
เรื่องราววุ่นวายทั้งหมด เอ่ยประโยคนั้นขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเบกบานอย่างผิดกาลเทศะ
เป็นที่สุด ดวงตาคมกวาดมองระหว่งผู้บังคับบัญชาซึ่งยืนหลับตานิ่งกับหญิงสาว
แสนสวยที่สะอื้นเจี๊ยบ ๆ อย่างสนอกสนใจ

และเรื่อยไปถึงชายหนุ่มอีกคนหนึ่งที่ยืนซ้อนหลังท่านหญิงเอลมินา ท่าที่
เรียบเรื่อยแบบคนใจเย็นของผู้ชายคนนี้จะดูตลกขบขันตั้งแต่แรกเห็น และ
สัญญาตาตมูณเมื่อลืบทอกกับเขาว่า...พ่อหนุ่มคนนี้ ท่าทางจะมีความสำคัญมาก
กว่าเบียร์มิกระดานเสียแล้ว

“จะเอาอย่างไรต่อดีล่ะ นั้สเซอร์” นายพลนาวิกภิธานเสียงอ่อยด้วยใบหน้าไม่สู้
จะดีนัก ท่านตัวตลกขบขันไปยังรัฐมนตรีกลาโหมที่ยังนั่งงันด้วยความลำบากใจ

พันเอก นั้สเซอร์ยกไหล่หน่อย ๆ กวักมือเรียกทหารที่ตนแฉ่งกับเจ้าชาย
กิกการอสว่าเป็นทหารสื่อสารให้เดินเข้ามาใกล้

“ไหน ๆ เรื่องราวทั้งหมดก็เปิดเผยแล้ว เราก็คควรจะจบเรื่องพวกนี้ลงเสียที”
ผู้มียศพันเอกพูดเสียงเรียบอย่างไม่มีหระ หากวาจาประโยคนั้นกลับเป็นสิ่งที่เข้าไป
กระตุ้นเตือนเจ้าชายกิกการอสที่หลับตานิ่งแล้วจ่อมตัวเองจมอยู่ในโลกความฝันให้
พลิกฟื้นขึ้นมา

“ไม่ได้นะนั้สเซอร์ ฉันไม่ยอม” ท่านรัฐมนตรีกลาโหมลืมนพระเนตรขึ้น
ฉับพลัน ตรัสเสียงกร้าว แล้วเสด็จเข้าไปใกล้ร่างเพรียวที่อยู่ในชุดเครื่องแบบ
ทหารเต็มยศเร็วรี่

“เรื่องอูตสำหัดำเนินมาถึงขนาดนี้แล้ว จะให้มันสะกดไม่เป็นท่าเพราะเรื่อง
เล็ก ๆ แค่นี้ได้อย่างไร”

“ช่างตรัสได้ตรงกับใจเกล้าฯเหลือเกินพระเจ้าค่ะ” ชายหนุ่มค้อมตัวต่ำ
แล้วกราบทูลประโยคนั้นด้วยท่าทางชื่นชมอีกฝ่ายยิ่ง

“เกล้าๆก็คงจะไม่ยอมให้อนาคตของเกล้าๆต้องสะดุดเพราะเรื่องเล็กน้อยแบบนี้เช่นเดียวกัน”

“หมายความว่าอย่างไรนัสเซอร์” เจ้าชายกิจการอสตรัสด้วยพระสุรเสียงเย็นเยียบไม่ผิดไปจากดวงพระหทัย พระเนตรคมหรือมองคู่สนทนาที่ยืนอยู่ตรงเบื้องพระพักตร์เขม็ง วาจากวนที่กินนัยของพันเอก นัสเซอร์ประโยคนี้ ก่อความเอาตะกอนแห่งความหวาดระแวงที่สงบนิ่งในพระทัยลอยฟุ้งขึ้นมาซ้ำๆ

นายทหารหนุ่มคลี่ยิ้มอย่างอ่อนโยนแต่মনเรียวปากบาง เขาเลิกคิ้วขึ้นแล้วย้อนถามเสียงนุ่ม

“แล้วมีพระดำริอย่างไรเล่าพระเจ้าค่ะ ในเมืองนาลักพาทัวร์ครั้งนี้แตกเสียแล้วด้วยน้ำมือของท่านหญิงเอลมินา และความเป็นที่รู้จักทั่วคณะรัฐบาลว่ามุเซย์กิจการอสทรงเป็นผู้จับบองด์ฟารุคไป”

“แต่...แต่...แต่มันเห็นความเห็นของแคะ นัสเซอร์” ท่านรัฐมนตรีกลาโหมเค้นเสียงขุ่นขันเจียนล้าล้าความโกรธเกรี้ยวออกมา ซี่พระดรชนี่ลั่นระริกไปทีไบหน้าระรินของอีกฝ่าย

“ความคิดอุบาทว์ทั้งหมดนี้มันของแกแท้ๆ”

“เกล้าๆจำได้และค่อนข้างมั่นใจว่า ที่ฝ่าพระบาทตรัส มันก็เป็นแค่แผนการในอากาศเท่านั้นพระเจ้าค่ะ” พันเอก นัสเซอร์ยกนิ้วชี้ขึ้นมาเคาะเบาๆที่ข้างขมับทำที่เป็นใช้ความคิด แล้วพูดประโยคต่อมาด้วยสีหน้าเบื่อนยิ้มว่า

“แต่คนที่อาสาทำตามแผนและสั่งการคือฝ่าพระบาทนี่พระเจ้าค่ะ และคนลงมือก็คือท่านหญิงเอลมินา เกล็ดๆแค่คิด ถึงอย่างไรก็ไม่มีทางจะเอาผิดได้อยู่แล้ว”

“นี่...นี่...นี่แกกำลังจะเอาตัวรอด ด้วยการขายฉันกับลูกให้แก่คณะรัฐบาลอย่างนั้นหรือนัสเซอร์” เจ้าชายกิจการอสแผดสุรเสียงสนั่น เบิกพระเนตรทั้งสองข้างโพลง เบ่งนัยน์ตาจับจ้องไบหน้าของผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างเจ็บพระทัย

พระเนตรคมตัวโตไปยังร่างระหงของเอลมินาที่กั้นแต่ร่องให้อย่างลูแก่โทษ...เพราะพ่อหลงผิดแท้ๆ ลูกถึงต้องมาพลอยลำบากไปด้วย...

“เกล้าๆแค่คิดว่า ถ้าทรงมอบตัวกับคณะรัฐบาลง่ายๆ เรื่องอาจจะจบลง

อย่างเงียบเขียบโดยไม่มีการสูญเสียดูใจๆเกิดขึ้น และเราอาจจะตกลงกันได้เกี่ยวกับความสะดวกสบายในฐานะนักโทษทางการเมือง แต่...”

“ยังกล้าพูดแบบนี้อีกหรือ นัสนเซอร์” ท่านรัฐมนตรีกลาโหมรับสั่งเสียงขึ้นกลืนพระเขพะขุนเหนียวลงในพระกัณฐูที่แห่งผาก สรวลเสียงปรา

“เราลงเรือลำเดียวกันตั้งแต่แรกแล้ว พอใกล้ถึงฝั่งพวกแกก็จะถีบฉันให้ตกลงไปในแม่น้ำอย่างนั้นหรือ มันจะไม่ง่ายไปหน่อยกระมัง คิดหรือว่าฉันจะยอมเป็ยกเพียงคนเดียว เอาซี ถ้าแกจะขายฉัน อย่าหวังเลยว่าวันหน้าแกจะได้ชูดอมีอำนาจอยู่อย่างนี้ ไม่มีวันเสียหรือ ฉันจะลากทั้งแก ทั้งนาภิป ทั้งไอ้ชาติดล่มจมไปด้วยกัน”

นายทหารหนุ่มจุกเบาๆ แล้วก็ส่ายหน้าหน่อยๆ เขาบอกกับผู้บังคับบัญชาที่ยืนประจันหน้าด้วยท่าที่ผ่อนคลายผิดกับอีกฝ่ายลิบลับว่า

“เกล้าฯยังกราบพูลไม่หมด ก็ทรงตีความไปไกลถึงขนาดนั้นแล้ว ประโยคต่อมาของเกล้าฯก็คือ...แต่ถึงกระนั้น เมื่อพิจารณาจากจริยวัตรส่วนพระองค์เกล้าฯก็คิดว่าคงจะไม่ทรงยินยอมเป็นนักโทษทางการเมืองผู้สงบเสียบแน่ๆ ดังนั้นแล้ว ใครเล่าจะใจดำพอที่จะปล่อยให้ทรงลำบากพระวรกาย ต้องประทานสัมภาระชั่วแล้วช้ำเล่าอย่างนั้นพระเจ้าค่ะ”

พันเอก นัสนเซอร์ทอดระยะชั่วคราว ให้เวลากับการชิมชาเขาคำพูดประโยคนั้นเข้าไปในสมองของผู้ฟัง แล้วก็เหยียดยิ้มกระด้าง

“จะทนเป็ยกไปทำไม ในเมื่อจะเข้ที่ชุกชุมกลางลำน้ำไนลส์โปรดปรานกลืนควาโลहितหนักหนา เกล้าฯรับประกันว่า ทรงรอชั้วีจิตใจเท่านั้น ท่านหญิงเอลมินาก็จะตามไปเฝ้าในเวลาติดๆกันอย่างแน่นอน”

“แก...แก...แก” เค้นพระสุรเสียงออกมาได้เพียงแค่นั้น ก็แทบจะดับต้นสิ้นพระสติด้วยความกริ้วอย่างถึงที่สุด

คนที่ทรงเลือกหยิบมาจากตม บั้นแต่งจนมีค่า ที่แท้ก็ไม่ผิดไปจากแมงป่องที่แว้งมาต่อยแม้กระทั่งผู้มีพระคุณ

แผนการชั้วชั้วที่บรรจุอยู่ในสมองของอีกฝ่าย มันบ่งบอกว่าเจ้าตัวคงจะคิดมาเป็นเวลานานแล้ว อาจจะต้องตั้งที่พระองค์ทรงชักชวนให้เข้ามาทำงานการเมือง

เลือกให้เป็นคนสนิท คิดซ้ำคิดซ้อนหลายตลบตั้งแต่เพิ่งเริ่มก่อตั้งกองกำลังอิสระ พระเนตรแดงกำราวแสงใต้เขม้นมองคู่สนทนาเขม็ง ยิ่งทอดพระเนตรเห็นสีหน้าซึ่งมีนัยผนวกกับวจาโอหังที่หลุดจากปากของนายทหารหนุ่ม มันก็คล้ายกับการเล่นเนื้อแล้ววาดซ้ำด้วยน้ำเกลือ ปวดแสบปวดร้อนไปทั่วทุกซอกซน ทั้งเจ็บร้อนทั้งปวดป่วนไปทั่วดวงหทัย

อะไรก็ไม่เทียบเท่ากับความเจ็บใจ ที่หลงไว้ใจ เชื่อใจให้เป็นคนสนิท เป็นมือเป็นเท้าทำงานแทน

ความรู้สึกที่มันท่วมท้นอัดแน่นอยู่เต็มพระทัย ทะลักทลายออกมากับสายพระเนตรร้อนแรงปานไฟประลัยกัลป์ที่จับจ้องคู่สนทนา มันเจ็บปนด้วยความผิดหวังในตัวคนสนิทอย่างพันเอก นัสเซอร์และนายพลนาภิปเป็นพื้นฐาน แล้วตามด้วยความโกรธดั่งแค้นเป็นกระสาย ผสานกับความอาฆาตพยาบาทราวกับพญาอสรพิษถูกตีที่ขมดหาง เต็มด้วยเชื้อไฟแห่งความโทมนัส อนาคตที่ทรงวาดหวังอนาคตที่ไม่มีวันเอื้อมคว้าเอามาได้

ในเมื่อพระองค์ไม่ได้สิ่งที่ประสงค์แล้ว ก็อย่าหวังเลยว่าจะมีผู้ใดได้เอื้อมมือมาคว้าไปเซยชมได้!

ความรู้สึกในแง่ลบ ความด่ามดั่งแห่งจิตใจ ผลักดันให้เจ้าชายกิกการอสทรงลืมพระองค์ เหน้โผนเข้าใส่ร่างสูงเพรียวของคนที่เคยไว้เนื้อเชื่อใจคนนั้นเต็มแรงเงื่อพระหัตถ์สูงด้วยหมายจะคว้าอาวุธที่เหน็บอยู่กับซองหนังข้างตัวของอีกฝ่ายออกมา

แต่ไม่ทันที่ปลายพระนขาจะได้สัมผัสแม้กระทั่งปลอกหนังที่หุ้มปืน เสียงระเบิดของกระสุนนัดหนึ่งก็ดังก้องห้องโถงกว้างแห่งนี้ขึ้นมาเสียก่อน

ทหารลือสารที่อยู่ข้างกายพันเอก นัสเซอร์เป็นคนจ๋อยยิ่งในระยะเฆาชน จากเบื้องพระประมุขของเจ้าชายกิกการอส

กระสุนปืนโคลด์ .๔๕ ฟุ่งตัดหัวพระหทัยอย่างแม่นยำ และอานุภาพของกระสุนได้ผลทำให้ร่างสูงใหญ่ที่พุ่งพบบลงกับแผ่นอกของพันเอก นัสเซอร์ คนที่ทรงชิงชังอย่างสุดพระทัย

เสียงสุดท้ายที่แว่วเข้าพระกรรณคือเสียงกรีดร้องโหยหวนปานใจจะขาดรอน

ของเอลมินา

พระเนตรคมเบิ่งกว้างค้ำ...

ยังไม่ทันที่จะได้เอ่ยคำขอโทษกับบุตรสาว

ยังไม่ทันที่จะได้บอกถึงความเสียพระทัยในสิ่งที่ทรงทำลงไป

และยังไม่ทันที่จะพูดถึงความรักมากมายที่พระองค์ทรงมีให้แก่เลือดเนื้อ
เชื้อไขคนนี้...

มุเซย์กิการอส อีสฟา เอ็ลอับบาส รัฐมนตรีกลาโหม ก็สิ้นพระชนม์ด้วย
สาเหตุเป็นล้น ในลักษณะการนี้เอง